

. 2. Odezva od Amandy č.2: poděkování za „úklid“ ve skupině – 10.5.2021

AMANDA č.2

Milý Julko a Janko,

na včerajšom meetingu nás Julko vyzýval, aby sme sa podelili s využívaním učenia Dr.H. v bežnom živote. Najlepšia prax u mňa prebieha v práci, tam som stále v začiatkoch, i keď sem tam sa niečo podarí. Našťastie doma je to lepšie. Ale chcela by som Vám napísať inú skúsenosť.

Ohromné stanoviská som mala pri našich meetigoch. Vtedy s Viki, to ma išlo poraziť. Mala som kopu myšlienok, ako by to malo a nemalo byť, nemohla som ani zaspáť.

A keď niektorí z účinkujúcich rozprávajú, tak to ma teda nebaví až vytáča. Taktiež sa v monológoch niektorých účinkujúcich strácam, nudím. Chcela som Vám už dávnejšie napísať, keď boli emócie na najvyššom bode, že nás to zdržuje, teda mňa.

Ale v súlade s tým, čo sa učíme, som si povedala, že budem súcitná a láskavá a budem ich brať takých, akí sú a že nebudem reagovať. No a čo, že sa vykecávajú? Je to môj problém, že mi to vadí. Potom som našla aj také pozitívum, že som si vtedy odbehla na toaletu, lebo inak som nechcela odchádzať od monitoru, veď by mi mohlo niečo dôležité uniknúť

Veľmi som sa potešila, keď Julko „upratal“ stôl. A včera to bolo úplne dokonalé. Mohla som počúvať to, čo je podstatné. Dvaja rečníci boli poslucháči a skončili sme v primeranom čase.

Takže som Vám nepísala, nerozčuľovala sa, nerobila som nič a SAMO a SATO to vyriešili.

Mám aj veľa iných skúseností, ale to možno inokedy.

Poprosím Vás však o diskretnú láskavosť. Bola by som rada, keby toto zostalo medzi nami. Príde mi to, akože ich kritizujem a to nechcem zdieľať, na to sa necítim. Ale Vám dôverujem a preto sa zverujem.

P.S. Ešte v prípade, že som rozrušená v práci, používam vetu z Kurzu zázrakov: Niet sa čoho báť. Je to krátke, rýchle a účinné.

Srdečná vďaka za Vašu prácu. Chodím rada na meetingy, nebola som iba na prvom a na Veľkonočný pondelok.

Zatiaľ nie som typ, ktorý sa hlási do diskusie, takže o mne ani neviete. Ale veľmi mi to, čo načerpávam, uľahčuje život.

Ešte raz vďaka a prajem krásne dni...

Z láskou Amanda č.2.

JULO:

Amanda, ďakujeme za Tvoje rozhodnutie sa s nami podeliť s hrou, čo práve uvádzajú na Tvojom javisku. A ani si si nemusela kúpiť na to vstupenku! A tešíme sa s Tebou, že kráčaš smerom, že sledovanie, a dokonca zúčastňovanie sa, podobne ako keď vyvolajú niekoho z obecnstva na javisko, na predstaveniach uvádzaných na vlastnom javisku nie je povinné, ako bolo povinné čítanie v škole. A tú zadarmo vstupenku s láskou a vďakou odmietame.

Keďže každý z nás splňa nejakú úlohu, tak niektorí účinkujúci Tebe poslúžili priamo na praktizovanie prednášajúceho učiva. To bola ich úloha, a zrejme pomohla aj ostatným! Často sa na javiskách iných uvádzajú hry oddôvodnení a krákoraní nakúpených stanovísk, ktoré sú vlastné prevládajúcim príťažlivým poliam, a preto nie sú ani zlé, ani dobré, iba sú. A keďže my sme správcovia vlastného divadla, nemusíme sa ich všetkých, a ani našich, predstavení zúčastňovať, až raz prídeme do stavu, že sa nezúčastníme ani jediného. Ruky bozkávam.

Z ohľaduplnosti váženia si času poslucháčov, ktorí sú ochotní sa zúčastňovať stretnutí, dávajúc im vyššiu prioritu než iným pozemským záležitostiam, Julo cítil, že bol čas na odstránení či skrátení lekcií trpezlivosti. Preto to „upratovanie“.

A k tomu strachu čo spomínaš, aj DRH vraví „Všetkok strach je ilúzia, a ja to bezpodmienečne viem“.

Čo sa týka „kritizovania“, my všetci účinkujúci to bezpodmienečne musíme brať ako konštruktívne vyjadrenie toho, ako lepšie vyjsť v ústrety poslucháčom, aby títo boli v pohode. Ináč by sme nepraktizovali to, čo učíme, a tým pádom by sme nepatrili medzi účinkujúcich a mali by sme zložiť svoj stan.

In peace, Julo a Honza.